

Markó Béla

Dirib-darab hazám

Szárnyalni odafent ma is?
Próbáltam így. Próbáltam úgy.
Nem sikerült. Más kotta. Más idő.
Költő, ne ébredezz! Aludj!

Ne lelkesülj! Ne testesülj!
Nem érdemes. Maréknyi por.
Maréknyi csont. Minek keresni hát?
Pacsirta nincs. Ki szól, mi szól?

Írtam volna Petőfi-dalt.
Pacsirtásat. Örömtelit.
De itt most fülemile a divat.
Csak esti énekre telik.

Török-szakad. Dirib-darab.
Nincs nemzet. És nincs diadal.
Rég elcsatolták a csatateret.
Ki betakarna, kitakar.

Ünnepi töviskoszorú.
Ispán-kútnál istenhalál.
A kukorica idén is kinő.
Halhatatlan Krisztus-szakáll.

Gazdátlanul kering a szó.
Mind messzebb már a messzeség.
Fent csupa tűz. Szabadság. Szerelem.
De lent a földön van az ég.

Fennkölt, ki költ. Ám idelent
milyen parány! S hogy zakato!
Mégis kiásnám tíz körömmel is.
Hátha ott van még valahol!

Mert kell a menny. Amit ígért.
S ami akkor sem teljesült.
Bár néhány pillanatra legalább,
mi lent volt, az is felderült.

Döglött pacsirta nyárshegyen.
Halott madár. Kozák pika.
Magára húzta, hazám, földedet
legjobbaid legjobbika.

Nádasdy Ádám

Jóval a szezon vége után

Petőfi emlékére

Nem reccsen, nem gyémántkemény a fagy:
a gyökérszagú levegő elég.
Tóparti séta, búcsúvacsora,
a gyertya is úgy jó, ha végigég.

Harsányan írt, imperatív színekkel,
ahogy a festő, Csontváry csinálta.
A szabadság, a szerelem piros,
a fű zöld, az ég kék, a szalma sárga.

Ez a tél sáros, öreg, suttogó,
a nád között a ködbe fut a stég.
A tó vize az eget kérdezi,
a válasz: átítató szűrkeség.

Próbálok toborozni magamat,
vén tagjaimat, lelkeimet,
figyelni arra: mi van odafönt,
és melyik pap lesz, aki eltemet.

Ő láthatott még egy-két kósza angyalt;
ahol nekünk nem látszik semmi rég.
Az ürességbe meresztjük szemünket –
igen, de lenn a földön van az ég.

